

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319010043
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2319010043.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného X. F., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b, písm. j) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 2T/4/2019-204 zo dňa 26.11.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29.09.2020 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného X. F., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 2T/4/2019-204 zo dňa 26.11.2019 bol obžalovaný X. F. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b, písm. j) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

ako otec maloletých detí S. F., nar. XX.XX.XXXX, P. F., nar. XX.XX.XXXX a A. X. F., nar. XX.XX.XXXX, všetky bytom u matky S. G., K.-K., T. XXXX/X, hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva vyživovacia povinnosť voči deťom, ku ktorej bol zaviazaný rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 12P/278/2011 zo dňa 04.07.2012, právoplatným dňa 05.05.2012 prispievať na výživu detí sumou vo výške 40,- Eur mesačne na každé dieťa samostatne, ktoré výživné je splatné vždy do 15.dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky, si túto vyživovaciu povinnosť v mieste trvalého bydliska v Senci a všade tam, kde sa zdržiaval riadne neplnil, v posudzovanom období pracoval príležitostne na stavbách a mal príjem 700,- Eur mesačne, čím mu vznikol dlh na výživnom za obdobie od mesiaca jún 2016 do 26.11.2019 v celkovej výške 3.983,18 Eur.

Za tento skutok okresný súd obžalovanému uložil podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 204-205 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že v predmetnej veci obžalovaný na hlavnom pojednávaní, po poučení podľa § 257 ods. 1 písm. a/, b/, c/, ods. 4, ods. 5, ods. 8 Trestného poriadku, urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku teda, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Vzhľadom k vyhláseniu obžalovaného okresný súd podľa § 257 ods. 7 Trestného

poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a následne podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku okresný súd vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný spáchanie skutku priznal sa nevykoná a vykonajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že obžalovanému poskytol aj primeranú lehotu (do 01.10.2019), aby mohol zaostalé výživné uhradiť tak, ako to žiadal obžalovaný. Na hlavnom pojednávaní dňa 01.10.2019 obžalovaný opäť požiadal o odročenie cca o dva mesiace, nakoľko sa mu nepodarilo zameškané výživné zaplatiť. Hlavné pojednávanie sa konalo dňa 26.11.2019, avšak obžalovaný opäť zotrval na tom, že mu chýba k dlžnej sume iba 800,- Eur a žiada o ďalšie odročenie hlavného pojednávania. Sumu 3.000,- Eur chcel poslať matke detí, avšak sa kontaktoval s jej bratom, ktorý mu povedal, že matka na adrese, ktorú uviedla na pojednávaní už nebýva. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní ale nepredložil žiadny dôkaz o tom, že skutočne mal úmysel poslať matke detí peniaze na výživné (napr. doklad pošty, že adresát je neznámy a pod.). Okresný súd tieto vyjadrenia obžalovaného, že chcel zaplatiť zaostalé výživné hodnotil ako účelové v snahe oddialiť svoje odsúdenie. Navyše ako tvrdil, jeho manželka si vybavuje úver, aby on mohol výživné zaplatiť. Neušlo pozornosti okresnému súdu ani skutočnosť, že obžalovaný okrem maloletých detí S. F., P. F. a A. X. F. má aj ďalších 8 detí z ktorých je 7 maloletých.

Okresný súd zároveň konštatoval, že ak obžalovaný svoje vyjadrenie myslí vážne, zaostalosť ešte môže zaplatiť do rozhodovania odvolacím súdom, nakoľko podal po vyhlásení rozsudku odvolanie. Súd obžalovaného nakoniec uznal za vinného zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovej časti rozsudku s tým, že upravil obdobie neplatenia výživného až do hlavného pojednávania teda do 26.11.2019 a tým upravil aj výšku zaostalosti na výživnom na sumu 3.983,18 Eur.

Pokiaľ ide o výšku a druh trestu, okresný súd zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti (§ 36 písm. l/ Trestného zákona) a jednej priťažujúcej okolnosti (§ 37 písm. m/ Trestného zákona) a vyhodnotil, že ich pomer je rovnomerný a preto obžalovanému uložil trest v základnej trestnej sadzbe. Okresný súd za primeranú dĺžku trestu odňatia slobody považoval 18 mesiacov, nakoľko prihliadol na výšku zameškaného výživného, ako aj na skutočnosť, že skutok spáchal v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody dňa 30.06.2016 Okresným súdom Levice pri určení skúšobnej doby v trvaní 4 roky t.j. do 30.06.2020 a z toho 2 roky s probačným dohľadom.

Na výkon trestu odňatia slobody súd zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu za úmyselný trestný čin (§ 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona).

Proti rozsudku okresného súdu podal ihneď do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný (č. l. 203 spisu), ktoré dodatočne odôvodnil (č. l. 214 spisu).

Obžalovaný uviedol, že žiadal o poslednú šancu odročenia, nakoľko mu chýba na zaplatenie dlhu 800 Eur aj napriek tomu, že aj manželka súdu písala že v januári 2020 jej pre financujú úver a navýšia tak už aj vyplatí daný dlh. Žiada krajský súd, aby mu umožnil a dal šancu daný dlh vyplatiť a vec vrátil na okresný súd na nové rozhodnutie, nakoľko mu nebolo umožnené právo na obhajobu, i keď podal žiadosť ten deň do spisu o pridelenie obhajcu aj ústne žiadal počas pojednávania o obhajcu.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 29.09.2020 v prítomnosti obhajcu obžalovaného a zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, na ktorom oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním obžalovaného a podstatným obsahom spisu.

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, a to vzhľadom na to, že ospravedlnenie obžalovaného zo dňa 28.09.2020, nie je v súlade s § 120 ods. 2 Trestného poriadku, o ktorom ustanovení bol obžalovaný v upovedomení riadne poučený.

Zástupkyňa Krajskej prokuratúry Trnava navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného odôvodnenia odvolania a navrhuje mu vyhovieť.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd, určil vo veci termíny verejných zasadnutí, o ktorých bol obžalovaný upovedomovaný a to na dni 24.03.2020 (zrušené z dôvodu mimoriadnej situácie v SR v súvislosti s pandémiou koronavírusu), 28.04.2020, 30.06.2020, 29.09.2020, pričom obžalovaný sa z rôznych dôvodov (hlavne svojho zdravotného stavu) ospravedlňoval z neúčasti na verejnom zasadnutí, pričom neustále sľuboval, že dlžné výživné zaplatí a žiadal súd o poskytnutie ďalšej lehoty na uhradenie výživného. V poslednom prípade dňa 29.09.2020 odvolací súd neakceptoval ďalšie ospravedlnenie obžalovaného (v ktorom opätovne sľuboval zaplatiť zameškané výživné) a verejné zasadnutie vykonal za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovaného.

Odvolací súd dospel k záveru, že s poukazom na samotnú výpoveď obžalovaného, svedkyne S. G. a listinné dôkazy, bolo spáchanie skutku tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku preukázané, čím obžalovaný nepochybne naplnil všetky zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. b, písm. j) Trestného zákona, pretože najmenej tri mesiace v období dvoch rokov sa úmyselne vyhýbal plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať iného. Obžalovaný si neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť po dlhší čas a na viacerých osobách. Ani odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení a právnych záverov okresného súdu tak, ako to vyjadril okresný súd vo svojom rozsudku, preto s podrobnejším odôvodnením v tomto smere odvolací súd plne odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

Po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a osobu páchatel'a a tiež vzhľadom na postoj obžalovaného, ktorý neustále v priebehu konania uvádzal, že dlžné výživné uhradí, no neurobil tak ani do konania odvolacieho súdu, dospel aj odvolací súd k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov nepodmienečne je trestom zákonným a spravodlivým a bude ním splnený jeho účel v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona, pričom odvolací súd nezistil dôvod na jeho zmenu. Vyjadrenia obžalovaného, že chcel zaplatiť zaostalé výživné vyhodnotil aj odvolací súd ako účelové v snahe oddialiť svoje odsúdenie. Navyše okresný súd správne poukázal na skutočnosť, že obžalovaný skutok spáchal v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody dňa 30.06.2016 Okresným súdom Levice pri určení skúšobnej doby v trvaní 4 roky t.j. do 30.06.2020 a z toho 2 roky s probačným dohľadom.

Rovnako správne bol obžalovaný na výkon uloženého trestu podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu za úmyselný trestný čin.

V tejto súvislosti netreba opomíňať aj jedno zo základných kritérií, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť, a to účel trestu tak ako to má na mysli § 34 ods. 1 Trestného zákona a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vyplývajúce z § 34 ods. 4 Trestného zákona. Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že obžalovaný bol doposiaľ 21 krát súdne trestaný a je špeciálnym recidivistom vo vzťahu k majetkovej trestnej činnosti a špeciálnym recidivistom vo vzťahu k zanedbaniu povinnej výživy.

Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že trest ktorý bol uložený obžalovanému okresným súdom, je síce zákonným trestom, avšak vzhľadom na kriminálnu minulosť obžalovaného, mal

mu byť uložený prísnejší trest, ale z dôvodu absencie odvolania prokurátora, tak odvolací súd nemohol urobiť.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.